

Exposed

Caja Cazemier

Blink

Exposed

Caja Cazemier

© Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden gereproduceerd of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Andere verhalen zijn te vinden op: <https://blink.nl/verhalenmaand>

'Wat?! Wat is dit?!'

Elin springt op van haar bed waar ze geleund tegen een berg sierkussens met haar huiswerk bezig was. De ringtone deed haar automatisch naar haar telefoon grijpen, die zoals gewoonlijk binnen handbereik lag, en haar blik gleed nietsvermoedend van de eindexamenopdracht in het boek naar het scherm.

'What the fuck! Nee!'

Haar hart schakelt over naar de tiende versnelling: een razend bonk-bonk-bonk-bonk tegen haar borstkas en het zweet breekt haar uit. Haar ademhaling gaat hoog en snel alsof ze honderd kilometer heeft hardgelopen. Haar knieën kunnen dit slechte nieuws niet dragen en ze laat zich op de rand van het bed zakken. Staat het er echt?

Het appje kwam van Matin uit haar klas: 'Volgens Donya gaat er een naaktfoto van jou rond op WhatsApp!'

Elin houdt haar adem in. Ze droomt. Dit gebeurt niet echt. Dit is ... fake, een grap. Dat kan niet anders ...

Maar haar beste vriendin Donya maakt niet zulke grappen. Niet over haar. Trouwens ... waarom appt ze *haar* niet? Elin kijkt opnieuw, leest nog een keer.

Het staat er echt. *Naaktfoto. Van jou. WhatsApp.* Terwijl ze uitblaast, kijkt Elin op. Dit is geen droom, dit is een nachtmerrie!

Veel te vlug ademend kijkt ze in het rond. Ineens komt alles om haar heen haar zo vreemd voor en zo onwerkelijk. Zijn al die spulletjes echt van haar? Is dit haar kamer, haar leven? Haar telefoon trilt in haar hand en het rinkeldeuntje klinkt. Het is Donya zelf. 'Check Insta!' appt ze. En: 'Wat heb je gedaan?'

Kan het nog erger? Ja, ziet Elin. Dylan, een van de jongens uit haar klas, heeft een foto gepost van een meisjeslichaam. Je ziet twee borsten, een buik en een hand die tussen de bovenbenen is geklemd. Je ziet geen hoofd, maar het zijn *haar* borsten, *haar* buik en *haar* benen. Het is *haar* lichaam.

Dylan heeft erbij geschreven: 'Check dit: zulke chicks zitten bij ons in de klas!'

Ze klikt Instagram meteen weer weg zonder te kijken wie dit gezien heeft of welke opmerkingen zijn geplaatst. Hoe komt deze gast aan die foto? En hoezo op Instagram? Elin zit nog altijd op de rand van haar bed als een vis op het droge naar adem te happen als haar telefoon overgaat. Het is Donya, ziet ze op het scherm. 'Wat heb jij gedaan?' tettert die een seconde later in Elins oor.

'Ik ... ik weet niet ... Niks ... Dat is niet ...' Het is alsof de woorden zich verstoppt hebben in haar hoofd omdat ze zoiets ergs niet kunnen vertellen. Haar stem klinkt ook niet als anders. Elin schraapt haar keel en wil nog een poging doen, maar Donya neemt het al over.

'Ik weet wat dit is. Dit is een naaktfoto van jou! Hoe stom kun je zijn! Ja sorry hoor, maar dit is toch niet normaal.'

'Dylan kan die foto helemaal niet hebben ...', zegt Elin met een krakende stem. Donya valt haar in de rede. 'Hij heeft hem dus zeker weten, anders kan ie hem niet posten.'

‘En-en-en hoe weet je dat i-ik het ben?’ Elin stottert ervan. Ze mogen dan beste vriendinnen zijn, zo kennen ze elkaar niet.

‘Die kussens! Niemand heeft zulke kussens! Het is jouw kamer!’

Elin draait zich half om. Een van haar kussens heeft de vorm van rode lippen. Daar liep ze ooit een keer tegenaan en zij vond hem dus helemaal te gek. Ook heeft ze een wit kussen met een afbeelding van een rode kusafdruk. Maar nu verraden ze haar. In dezelfde kussens waar ze net haar huiswerk lag te maken, heeft ze een tijdje geleden toen het nog aan was met Yvan ...

‘Nou, jij hebt wel een probleem ...’, voegt Donya eraan toe, dwars door haar gedachten heen.

Ja, dat hoeft ze haar niet te vertellen. Maar Elin snapt het nog steeds niet. Die foto was dus echt alleen voor Yvan.

‘Nou ja, heel eerlijk gezegd heb ik ook weleens zulke foto’s gemaakt, maar die houd ik toch echt privé.’ Aan de stem van Donya hoort Elin dat ze wat inbindt.

‘Ze waren ook privé’, verdedigt Elin zich. ‘En we hebben afgesproken alle foto’s te wissen als het uit zou gaan.’

‘Dat heeft hij dus niet gedaan. Arme jij!’

Elin knijpt haar lippen op elkaar. Yvan moet ze hebben doorgestuurd, dat kan niet anders! En gasten als Dylan gingen ermee aan de haal. Stomme Yvan! Klote Yvan! Die foto was alleen voor *hem* bedoeld. Hij stuurde ook foto’s naar haar en ja, dan stuur je wat terug. Super spannend allemaal. Eerst via Snapchat, later ook gewoon via WhatsApp, want hij maakte screenshots had hij een keer grijnzend opgebiecht, dus dan maakt het niet meer uit hoe je een foto verstuurt. Super verliefd was ze. Daar heb je dan zin in, dat doe je gewoon. De foto is een paar maanden oud, het was nog zomer. Maar de laatste tijd voelde het niet meer zo speciaal, Yvan en zij. Steeds vaker zei hij dat hij niet kon als zij wilde afspreken. En ze zag het echt wel: hij had op een gegeven moment meer aandacht voor andere meisjes dan voor haar. Maar als zij dan een keer met een andere jongen praatte, dan mocht dat niet, dan deed hij jaloers. Daar had ze op het laatst zo genoeg van. Gisteren heeft ze het uitgemaakt.

‘Elin! Hé! Waar zit je met je gedachten? Ik vraag wat je nu gaat doen?’ hoort ze dan in haar oor. Ze haalt haar schouders op, maar dat kan Donya natuurlijk niet zien. ‘Ik weet het niet.’

Is het daarom? Is dit zijn wraak? Er kan er maar één zijn die hiermee is begonnen. Maar dan schiet haar iets te binnen. ‘Hoe wist jij het? Dat die foto op WhatsApp doorgestuurd werd bedoel ik.’

‘Milan liet het me zien.’

‘Van wie had hij de foto gekregen?’

‘Ik weet het niet. Dat zal ik hem vragen.’

Deed dat er nog toe? Ze had Yvan vaak genoeg met zijn vrienden over meisjes horen praten. Ze schepten soms op tegen elkaar; op de een of andere manier vonden ze dat leuk. Misschien vonden zijn vrienden het een grote grap om de foto door te sturen, en Milan natuurlijk ook. Wie weet had Donya’s vriendje hem zelf ook doorgestuurd.

Zou Yvan één foto op WhatsApp hebben gezet of meer? Wat staat haar allemaal nog te wachten?

Plotseling lopen de rillingen over haar rug. 'Ik bel je nog', zegt ze tegen Donya en ze verbreekt de verbinding. Ze ziet de haartjes op haar arm recht overeind staan.

Dan stuurt ze een app naar Yvan: 'Klootzak! Waarom heb je dat gedaan?!'

Er komt onmiddellijk een appje terug: 'Had je het maar niet uit moeten maken.'

Die nacht ligt ze te woelen in haar bed. Ze gooit haar dekbed af omdat ze het te warm heeft, maar dan krijgt ze het te koud. Ze ligt niet lekker op haar linkerkant en ze ligt niet lekker op haar rechterkant en slapen op haar rug lukt ook niet. Wat moet ze nu? Zij heeft de foto's van Yvan ook nog op haar telefoon staan, ze heeft er niet aan gedacht ze te verwijderen. Zou ze die ook met haar vriendinnen delen of op Instagram zetten? In het donker van de nacht denkt ze daar serieus over na. Maar nee, dat doe je toch niet?!

Dan wist ze alle foto's van Yvan.

Wat van haar te zien was op het scherm van haar telefoon en al het commentaar dat eronder was geschreven, staat op haar netvlies gegrift: *lekkere chick, geile chick, die verkoopt zichzelf, wie wil haar nog meer, dit is de hoer van de school, zij gaat voor iedereen uit de kleren, zij is de grootste slet*. Natuurlijk had ze gisteravond niet moeten kijken, maar als een magneet had Instagram haar gelokt. Ze checkte het immers altijd, dus het was heel onnatuurlijk om dat nu niet te doen. Tot de foto werd verwijderd. Want hij was natuurlijk tegen alle regels. Maar op dat moment hadden héél veel mensen hem al gezien. En die denken nu van haar ...

Ze moet uiteindelijk in slaap zijn gevallen, want ze wordt wakker van de wekker. Ze kan haar oogleden niet openhouden, ze is te moe om op te staan. En waar haalt ze de moed vandaan om aan deze dag te beginnen?

Als ze haar moeder van beneden hoort roepen, geeft ze geen antwoord. Even later gaat de deur open. 'Elin? Verslaap je je niet? Je moet naar school!'

Ze kreunt wat als antwoord. Ze blijft tot de kerstvakantie in bed en ook daarna.

'Wat is er?' Elin hoort haar moeder dichterbij komen.

'Ik ben niet lekker', fluistert ze. 'Ik ben ziek.'

Haar moeder legt haar hand op haar voorhoofd. 'Hmm. Geen koorts. Kijk eens naar me? Ik denk dat je best naar school kunt. Hóp, eruit!'

Elin heeft geen keus. Zo is haar moeder: alleen als ze doodziek is, mag ze thuisblijven van school.

Drie kwartier later loopt ze met haar muziek in haar oren en haar blik op de grond gericht door de gangen van de school, op weg naar het eerste uur. Ze weet gewoon dat het gebeurt: mensen die zich naar haar omdraaien en naar haar wijzen: 'Zij was het, de sloerie. Daar gaat de slet van de school.'

Pas als ze op haar plek in de klas zit en de leraar met de les begint, doet ze haar oortjes uit. Maar ze gaan gewoon door, op fluisterton bereiken de woorden haar: *lellebel, snol, straathoer, teef, dweil*. Zo zacht dat de leraar natuurlijk niets hoort, maar ze gaan met de scherpte van een pijlpunt regelrecht naar binnen. Au!

Donya, naast haar, zegt lief: 'Niets van aantrekken. Het gaat vanzelf over.'

Elin buigt opzij. 'Maar het klopt niet! Ik had alleen maar verkering met Yvan. Dan ben je toch geen slet? En ik heb die foto niet gepost!'

Donya haalt haar schouders op.

In de pauze komt een heel stel meiden rondom haar en Donya staan. Matin, Sara, Yasmina, Mexime en Amy kijken haar aan. 'Wie doet nou zoiets?' zegt Amy.

'Wij allemaal!' antwoordt Elin fel. 'Daar hebben we het vaak genoeg over gehad. Hoe leuk het is en hoe spannend!'

Mexime schudt haar hoofd. 'Nee hoor.'

'Vinden we vies', zegt Matin.

Elin kijkt Donya aan. 'Maar van jou weet ik het!'

Donya's blik glijdt even van Elin weg, de kantine in, alsof daar een antwoord te vinden is. Ze blikt terug, maar kijkt Elin net niet aan als ze zegt: 'Misschien moet je niet alles geloven wat ik zeg.'

Hè? Wat is dit voor flauwekul! Elin voelt de verontwaardiging als een fles frisdrank die is geschud voor hij wordt opengedraaid omhoog spuiten.

Maar de meiden gaan door.

'Ik vind eigenlijk wel dat je dit over jezelf hebt afgeroepen', zegt Yasmina.

'Ja!' Amy knikt overtuigd. 'Jij hebt die foto zelf gemaakt en naar hem gestuurd, het is dus je eigen schuld.'

Sara doet er nog een schepje bovenop. 'Als je erdoor in de problemen komt, ben je een sukkel en een loser.'

'Maar we vertrouwden elkaar', brengt Elin ertegenin. 'Hij deed het ook, en dan wil hij een foto terug, dan is het logisch dat je wat stuurt.'

Donya trekt haar weg. 'Kom, ze staan je wat op te juttten. Neem het niet zo serieus.' Maar Elin loopt bij haar weg. 'Lekkere vriendin ben jij zeg!'

Met grote passen beent ze door de kantine, en ook hier wordt ze vergezeld door gelach en gefluister. En ineens ziet ze hem staan, samen met zijn vrienden: Yvan!

Ze bedenkt zich niet, ze gaat naar hem toe. 'Ik moet met je praten!'

Yvan lacht. Zijn vrienden staren grijnzend naar haar borsten.

'Zeg het maar', zegt Yvan dan.

'Met jou alleen!'

'Ik heb geen geheimen voor mijn vrienden.'

Milan is een van hen en hij barst in lachen uit. 'Dat hebben we gemerkt.'

Dan zegt Yvan: 'Jij hebt zelf die foto met je tieten gestuurd.'

Gelukkig is er iemand die het voor haar opneemt. Nisanur zegt: 'Ja, maar ze heeft er niet om gevraagd om hem door te sturen.'

Yvan: 'Nou en, dat was naar vrienden. Ik kan niet weten dat zij die foto ook weer doorsturen of op Instagram zetten!'

Hier heeft ze dus niets aan. Elin keert de jongens, haar klasgenoten en hele school de rug toe en verstopt zich de rest van de pauze op de wc. Ze zet het geluid uit om de

binnenkomende appjes niet te horen. Ook van Donya heeft ze even genoeg.

In de klas probeert ze zich af te sluiten van alles en iedereen, maar als ze tijdens de tweede pauze het meisjestoilet weer inkomt, staan Martin en Mexime daar.

‘Sorry’, zegt Mexime. ‘We waren wel wat fel. Ga naar de mentor.’

‘Weet je,’ voegt Martin eraan toe, ‘wat die gasten hebben gedaan is fout. Foto’s doorsturen is strafbaar.’

Mexime knikt. ‘Je kunt aangifte doen.’

Elin kijkt hen aan, ze probeert tot zich door te laten dringen wat ze zeggen. Maar dat neemt niet weg, denkt ze, dat iedereen de beelden heeft kunnen zien, en wie weet gaan ze nog wel rond. Ze voelt zich nog even wanhopig.

‘Ga mee terug naar de kantine’, zegt Mexime. ‘We zullen er niet weer over beginnen.’

‘Weet je nog die jongen uit de tweede?’ begint Elin. ‘Hij had per ongeluk een sexy pic naar iemand anders gestuurd in plaats van naar zijn vriendinnetje. Die foto ging dus ook rond. Maar hij was er trots op en iedereen vond het een goede grap. Ze vonden hem stoer. Dat is toch raar?’

Martin en Mexime kijken haar aan. Zie je wel, ze *is* een loser, ze leest het in hun ogen.

Martin legt een hand op Elins schouder. ‘Kom nou maar.’

Elin schudt haar hoofd. Ze wil het niet. Ze kan het niet. Ze wil door de grond zakken, verdwijnen, oplossen, ophouden te bestaan.

Ze sluit zich op in een van de wc’s en laat de pauze aan zich voorbijgaan. Ook als de bel gaat, verroert ze zich niet. Pas als ze zeker weet dat iedereen in de klas zit, komt ze in beweging.

Het is raar om door een lege school te lopen die meer op haar drukt dan een lawaaige en volle gang met leerlingen kan doen. Ze pakt haar jas uit het kluisje en kijkt heel even omhoog naar de grote kerstboom in een hoek van de hal die is opgetuigd met glanzend rood en wit. Normaal gesproken vindt ze de tijd vlak voor kerst heel fijn en wordt ze blij van alle lichtjes en kerstversieringen. Nu sjokt ze met gebogen hoofd en met lood in haar schoenen de school uit.

Ga naar de mentor, eechoot het in haar hoofd, *ga mee terug naar de kantine*. Hoe kunnen ze dat zeggen? Nooit meer durft ze zich op school te vertonen.

Ze stapt op de fiets. Maar waarheen? Wat moet ze nu? Eerst maar naar het centrum, waar ze haar fiets stalt. Op deze sombere decemberdag brandt de kerstverlichting al boven de winkelstraten en in de kale takken van de bomen. Wat een tegenstelling met hoe ze zich voelt ... De kerstengeltjes uit de fraai versierde etalages lijken naar haar te roepen: ‘Kijk eens wat vrolijker! Het is bijna kerstfeest! De gezelligheid komt eraan! Vrede op aarde!’ Het gaat nooit meer gezellig worden. Het komt nooit meer goed.

Elin negeert het plingen van haar telefoon die ze heeft weggestopt in haar rugzak. Ze hoeft niemand te spreken. Ze loopt gewoon maar wat rond. En denkt na. Haar Yvan ... Nee, hij is niet meer haar Yvan, maar de Yvan waarmee ze verkering had is een player. Dat wist ze best toen ze met hem begon. Hij had eerder vriendinnetjes gehad en hij had een twijfelachtige reputatie. Maar hij ging helemaal voor haar, zei hij in het begin, en ze was zo ondersteboven van hem. Het gaf haar een bepaalde status als

zijn vriendinnetje. Jongens die populair zijn bij meisjes of die regelmatig vriendinnetjes hebben, zijn stoer en aantrekkelijk. Maar andersom! Vorig jaar, in de derde klas, zat een meisje dat het leuk vond om jongens te versieren en seks te hebben. Zij werd een slet en een del en een afgelikte boterham genoemd. Maar als jongens iets met seks hebben, is dat oké. Als meisjes iets met seks hebben, zijn ze gelijk een slet. Net als zij nu.

Voor een van de winkels waar de etalagepoppen foute kersttruien dragen blijft Elin een hele tijd staan, niet wetend wat ze moet doen. De etalagepoppen kijken zwijgend terug. Nooit eerder heeft ze zich zo alleen gevoeld. Ze rilt en duikt diep in haar winterjas en wacht tot ze naar huis kan gaan. Daar is tenminste niets aan de hand.

Er zijn nog drie dagen te gaan tot de kerstvakantie. Het liefst zou Elin drie dagen willen blijven liggen, maar haar moeder staat de volgende ochtend net zolang naast haar bed tot ze eruit is. Aan de ontbijttafel gluurt Elin over haar dampende kop thee naar haar moeder en zusje.

‘Wat is er?’ vraagt haar moeder.

‘Niks’, zegt ze en slaat haar ogen neer.

Als dit uitkomt, wat zouden ze dan van haar denken? Elin krijgt geen hap door haar keel.

Op de afgesproken plek staat Donya op haar te wachten, die zo lief is het laatste stuk mee te fietsen. Ze had gister wel tien appjes gestuurd om haar excuses aan te bieden en uiteindelijk had Elin ze maar gelezen. Maar alleen de appjes van Donya, voor de rest leest ze niets. Ze heeft even niet zo’n zin in haar telefoon.

Maar ook Donya kan de woorden niet tegenhouden. Opnieuw kijken en roepen ze Elin na. En elke keer als mensen lachen, denkt Elin: ze lachen om mij.

Ook in de klas is het onrustig. Op een gegeven moment vraagt mevrouw Yildiz, hun mentor van wie ze Engels hebben: ‘Wat is er aan de hand? Er wordt alleen maar gegiecheld en gegniffeld. Waar is jullie concentratie?’

Amy geeft antwoord. ‘Ah mevrouw, we zijn hartstikke moe. We zijn gewoon toe aan vakantie.’

De klas knikt. Ja, dat is het. Maar bijna aan het eind van het uur zegt de docente: ‘Ik heb het idee dat er iets speelt in deze klas en dat het niet om de kerstvakantie gaat. Wil iemand mij vertellen wat er is?’

Mevrouw Yildiz kijkt de klas rond. Niemand zegt iets. Tot slot zegt ze: ‘Je kunt ook na afloop van de les bij me komen. Jullie weten mij te vinden.’

Ze staat bij de deur als de leerlingen het lokaal verlaten. Als Elin haar passeert, houdt mevrouw Yildiz haar tegen. ‘Je staat gisteren voor twee uur absent. Krijgen we nog een briefje van je?’

Elin schrikt, maar stamelt gauw: ‘Ja natuurlijk, ik was niet lekker gistermiddag en ik ben eerder naar huis gegaan. Vergeten aan mijn moeder te vragen.’

Dan vlucht ze het lokaal uit met Donya achter zich aan.

Op de gang begint het weer. ‘*Zij* is het! *Zij* daar, met dat donkere haar en dat witte shirt.’

‘Je moet hier gewoon doorheen’, zegt Donya. ‘En je zult zien: na de kerstvakantie hebben ze weer iets anders om over te praten.’

Maar later die middag vertelt Donya heel wat anders. Als Elin zich na schooltijd op haar kamer verstopt heeft, staat Donya plotseling voor haar samen met haar oudere zus Dyna. 'We moeten met je praten.'

Verbaasd komt Elin overeind. Ze lag in haar kussens in een tijdschrift te bladeren. Donya gaat naast haar op bed zitten en Dyna trekt de bureaustoel dichterbij. Wat kijken ze ernstig!

'Vorig jaar,' begint Dyna meteen, 'ik zat net in het eerste jaar van het mbo, heb ik ook zoiets meegemaakt. Er is toen een video online gegaan, een pornovideo, waarbij ze het gezicht hadden vervangen door dat van mij. Daar zijn speciale apps voor om dat te kunnen maken. Het was een "grap".' Dyna maakt met haar vingers de aanhalingstekens in de lucht. 'En ik kreeg net als jij ook een hoop shit over mij heen.'

Elin zet grote ogen op en kijkt Dyna geschokt aan. 'Maar dat is bizar! Dat is absoluut achterlijk!'

'En vooral ongelooflijk vervelend en absoluut gênant en totaal kut', vult Dyna aan.

'Wat voelde ik me in de zeik gezet.'

'Die lui die dat doen zijn niet goed bij hun hoofd.' Donya klinkt verontwaardigd en Elin kijkt haar aan. 'Ik wist dat niet', gaat Donya gauw verder. 'Ik hoorde het gisteravond pas. Dyna kwam naar me toe, ze had gehoord van die foto van jou. Zoiets gaat rond.' Donya knippert nerveus met haar ogen.

'Mijn vriendinnen en ik hebben ook bij jullie op school gezeten, dat weet je,' zegt Dyna, 'en er zijn er meer met jongere broers en zussen.'

'En toen?' vraagt Elin. 'Wat gebeurde er met jou?'

'Ik schaamde me kapot en wilde het liefst dood. Of op zijn minst aan de andere kant van het land op een nieuwe opleiding beginnen.' Dyna neemt een hap lucht. 'Maar een vriendin van mij heeft me overgehaald om het tegen mijn studiebegeleider te zeggen. Ik heb het zelfs mijn ouders verteld, alleen Donya wist dus van niets. Misschien had ik het haar beter wel kunnen zeggen, dan was ...' Ze onderbreekt zichzelf. 'Nou ja, ik weet niet. Maar ik heb aangifte gedaan en die jongens zijn gestraft. Het was echt een grap, zeiden ze. Ze hadden het niet persoonlijk bedoeld en die stomkoppen hadden dus niet in de gaten wat het met mij deed. Die video is meteen verwijderd, maar het hele eerste jaar is er nog over gepraat en gelachen. Het kwam iedere keer weer terug.'

Elin kruipt in elkaar als ze dat hoort. Ze ziet dat Donya haar zus een stoot met haar elleboog geeft.

Er gaat een schokje door Dyna heen, alsof ze nu pas beseft wat ze zegt. Gauw praat ze door. 'Het is nu helemaal over hoor, ik heb er geen last meer van. Maar het is superbelangrijk dat je het vertelt. Ze moeten het weten op school, het is strafbaar en de jongens moeten die foto's overal weghalen!'

Elin kijkt weer van de een naar de ander en de angst knijpt haar keel dicht. Weghalen? Hij was toch al weg van Instagram? Bedoelt ze ... dat er meer mee gedaan zou kunnen zijn ...?

'Laat niet over je heen lopen!' Dyna roept het bijna uit. 'Kom in actie! Dit is niet jouw fout!'

Elin voelt hoe Donya haar hand beetpakt. 'Ik ga met je mee! Alsjeblieft, ik denk dat het beter is om het onze mentor te vertellen.'

Heel even zwijgt Donya en ook Elin kan nog altijd niets zeggen. Misschien is het niet haar fout, maar wel haar probleem.

Dan voegt Donya eraan toe: 'Ik heb je niet echt geholpen. Ik heb stomme dingen gezegd, ik was geen goede vriendin voor je. Ik had meteen iets moeten verzinnen om je te helpen. Sorry.'

De volgende middag zitten ze met zijn tweeën bij mevrouw Yildiz die aandachtig naar hun verhaal luistert. Donya vult aan waar Elin niet uit haar woorden kan komen. Elin kijkt strak naar de grond en voelt haar wangen roder en roder worden. Zo meteen krijgt ze de wind van voren ... Ze zet zich alvast schrap.

Maar dan hoort ze de zachte stem van mevrouw Yildiz. 'Elin, kijk me eens aan. Wat vervelend dat dit is gebeurd! *Jij* hoeft je niet te schamen hè, maar die jongens die de foto's hebben doorgestuurd! *Zij* hebben schuld! Elin, het verspreiden van een naaktafbeelding is zó fout. En strafbaar.'

Nu pas durft Elin op te kijken. Meent ze het echt?

'Als iemand zonder jouw toestemming een foto heeft gedeeld zit die sowieso fout,' gaat de mentor verder, 'en met het delen van een naaktafbeelding helemaal. Het klinkt misschien gek, maar een naaktfoto van een minderjarige zal de politie aanduiden als kinderporno en het bezit daarvan is verboden.' Mevrouw Yildiz maakt een handgebaar.

'Tegelijkertijd is het zo normaal wat je doet', zegt ze. 'Het maken van naaktfoto's en sexting is een heel gewoon onderdeel van de seksuele ontwikkeling van jongeren. Maar wat niet normaal is, is dat deze foto's doorgestuurd worden naar mensen voor wie ze niet bestemd zijn. De schuld ligt dus niet bij het slachtoffer, bij jou dus, de verantwoordelijkheid ligt bij de doorstuurders, te beginnen bij Yvan.'

'Maar waarom wijst iedereen dan met de vinger naar mij?' vraagt Elin. 'Waarom zeggen mijn klasgenoten dat het mijn eigen schuld is?'

'Ik denk dat het voor hen een manier is om zich goed te voelen. Zij zijn niet in de problemen gekomen door de foto's die ze hebben gemaakt. Het is een bevestiging van hun eigen veilige gedrag.'

'Maf', vond Donya. 'Maar ik deed het zelf ook,' laat ze er dan beschaamd op volgen.

'Ik zou je aanraden om aangifte te doen', dringt mevrouw Yildiz aan. 'En ik zal jullie helpen iedereen te vragen de foto's te verwijderen. Weten jullie aan wie Yvan de foto heeft gestuurd? Kunnen jullie daarachter komen?'

Elin en Donya kijken elkaar aan.

'Dat kunnen we proberen', zegt Donya. 'Mijn vriendje Milan weet wel meer, denk ik.' 'De doorstuurders moeten allemaal benaderd worden. Overal waar de foto naartoe is gegaan of geplaatst is, van elke telefoon en site moet hij worden weggehaald.'

Donya hapt naar adem. 'Dat kan op heel veel plekken zijn.'

'Hoe eerder hoe beter.'

'Het is al drie dagen geleden ...' Elin zucht, zwijgt even, zegt dan: 'Je voelt je zo bekeken.

Op Instagram was de foto maandag al weg, maar iedereen ziet aldoor mijn naakte lichaam als ze naar mij kijken.'

Donya knikt. 'Dat zei mijn zus ook. Het blijft heel lang doorgaan ...'

‘Daarom is het belangrijk snel te handelen. Weten je ouders het al? Dan kunnen jullie nog voor de kerst naar het politiebureau.’

Elin slikt. ‘Nee, mijn moeder weet nog van niks.’ Haar woorden komen weer zo verwrongen haar mond uit door de brok die in haar keel zit.

‘Gelukkig kerstfeest’, mompelt Donya.

Mevrouw Yildiz legt haar hand op Elins arm. Ze kijkt haar aan. ‘Ik vind jou een heel dapper meisje’, zegt ze. ‘En ik snap helemaal dat je hier ziek van bent geworden.’

Het is een paar dagen later. De kerstvakantie is begonnen. Het begint te schemeren en met een doosje lucifers in haar hand steekt Elin alle kaarsen in de kamer aan. In de keuken hoort ze haar moeder en zusje lachen. Die koken samen. Elin hoort haar maag knorren en glimlacht.

Ze voelt zich een stuk lichter. Diezelfde avond nog kwam Donya bij haar thuis en samen hebben ze het aan haar moeder verteld. Die was helemaal niet boos of zo. Ze vond ook dat Elin niets fout had gedaan.

‘Het is vervelend, maar niet het einde van de wereld, Elin’, zei ze. ‘Ik ben blij dat je het hebt verteld. Morgen gaan we naar het politiebureau.’

Toen ze haar mentor de volgende ochtend na de kerstviering op school erover vertelde, zei die: ‘Heel goed. Ik wil er na de kerstvakantie ook aandacht aan besteden in de klas, aan sexting in het algemeen, welke risico’s je loopt en wat mag en niet mag, dat soort dingen. Denk er maar over na wat jij wilt vertellen, maar het hoeft niet. En als er wat is, dan app je maar.’

Elin laat zich op de bank ploffen naast de kerstboom. Tijdens de kerstviering op school was het nog niet voorbij, het gelach en het gefluister, maar op de een of andere manier raakte het haar al een stuk minder.

‘Het waait over,’ hadden mevrouw Yildiz en Dyna gezegd en samen met Donya zeiden ze: ‘We zullen er voor je zijn.’

Maar nu is het kerstvakantie, voorlopig heeft ze rust. De pijn blijft, van de schaamte is ze nog niet af, maar Elin voelt zich wel opgelucht.

Er is meer, bedenkt ze dan terwijl ze opzij kijkt. De lampjes in de kerstboom flonkeren. Als je mensen hebt die je helpen, kun je meer aan.